

«Ειρήνην διώκετε μετά πάντων» (Εβρ. 12,14).
Γράφει ο Μητροπολίτης Πισιδίας Σωτήριος Τράμπας.

**«Απόκτησε την εσωτερική ειρήνη και χιλιάδες ψυχές θα βρουν κοντά σου
την ηρεμία»
(Άγιος Σεραφείμ του Σαρώφ).**

Αυτά τα λόγια του Αγίου Σεραφείμ του Σαρώφ φανερώνουν ότι, όταν ο πιστός αποκτήσει, αυτός πρώτα, την εσωτερική ειρήνη της καρδιάς του -για την οποία μιλήσαμε στην προηγούμενη ομιλία μας- θα βοηθήσει και πολλούς άλλους να βρουν κι εκείνοι την ειρήνη τους. Σε ένα κόσμο ταραγμένο από ποικίλα προβλήματα, όπως όλοι γνωρίζουμε, η μόνη ελπίδα να βρουν οι άνθρωποι την ψυχική τους γαλήνη, είναι ο «Άρχων ειρήνης», ο Χριστός, και όσοι έχουν βρεί την ειρήνη τους κοντά Του.

Είναι πολύ σημαντικό το ότι ο Κύριος, στους γνωστούς Μακαρισμούς Του (Ματθ. 5,3-12) στις εννέα τάξεις ανθρώπων που χαρακτήρισε «μακαρίους», ευτυχισμένους, συμπεριέλαβε και όσους φέρνουν την ειρήνη στους αν-

θρώπους: «Μακάριοι οί ειρηνοποιοί ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται» (στίχ. 9).

Από την αρχή πρέπει να ομολογήσουμε ότι η ειρήνη με τους άλλους δεν είναι εύκολη υπόθεση. Αυτό φαίνεται ολοφάνερα από το γεγονός ότι ακόμη και μεταξύ συζύγων, αδελφών, συγγενών, φίλων, συνεργατών, γειτόνων, συμπατριωτών και άλλων αγαπητών – κατά τα άλλα- προσώπων, διαταράσσονται οι σχέσεις, μέχρι σημείου, κάποιιοι, να μη θέλουν καν να ιδεί ο ένας τον άλλον. Γνωστά αυτά, τα ζούμε καθημερινά στις οικογένειές μας και στην κοινωνία.

Αλλά ποια είναι τα αίτια, που απομακρύνουν την ειρήνη και την ομόνοια μεταξύ των ανθρώπων; Ο Άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος, στην Επιστολή του θέτει το ερώτημα και απαντά: «Από πού προέρχονται οι μεταξύ σας πόλεμοι και οι διαμάχες; Δεν προέρχονται από τα πάθη σας, που μάχονται μέσα σας;» (Ιακ. 4,1). Τα ανθρώπινα πάθη είναι η αιτία. Τα πάθη που όταν εισχωρήσουν στην καρδιά κάποιου, του στερούν και τη δική του ειρήνη και την ειρήνη με τους άλλους. Από τη πείρα μας θα έχουμε διαπιστώσει ότι, αν ο άλλος αισθανθεί ότι εθίγη ο εγωϊσμός του από κάποιο λόγο που άκουσε, ή ότι αδικήθηκε, ή περιφρονήθηκε, αυτόν που θεωρεί ένοχο, μπορεί να φθάσει σε σημείο να μη θέλει ούτε να τον βλέπει. Εξ άλλου ένα αγκάθι σουβλερό στις σχέσεις των ανθρώπων είναι η ζήλεια. Είναι κρίμα, από ασήμαντες μερικές φορές αφορμές να χάνουμε τόσο πολύτιμο αγαθό, όπως είναι η ειρήνη!

Και γεννάται το ερώτημα: Όταν ο άλλος διακατέχεται από τέτοιες κατάστασεις, πώς μπορώ εγώ να έχω ειρηνικές σχέσεις μαζί του;

Η απάντηση δεν είναι εύκολη, πρέπει να το ομολογήσουμε. Την συμπεριφορά του άλλου δεν έχουμε τη δύναμη εμείς να την αλλάξουμε, αν εκείνος δεν θέλει. Εμείς του εαυτού μας μόνον είμαστε κύριοι. Και μόνον την δική μας συμπεριφορά μπορούμε, με τη χάρη του Θεού, να συμμορφώνουμε προς το θέλημά Του. Όμως και για το άλλον κάτι μπορούμε να κάνουμε. Το πρώτον είναι, όταν ιδούμε κάποιον να έχει ψυχρανθεί μαζί μας, να εξετάσουμε μήπως εμείς με λόγια ή με κάποια ενέργεια τον έχουμε στενοχωρήσει. Αν κάτι τέτοιο συνέβη, να του ζητήσουμε ειλικρινά συγχώρηση και να φροντίσουμε να αποκαταστήσουμε την ζημία που τυχόν του προξενήσαμε θεληματικά ή από απροσεξία μας. Ο Απόστολος Παύλος μας συνιστά: «Όσο εξαρτάται από

σας, να ζείτε ειρηνικά με όλους» (Ρωμ. 12,18). Αν το πρόβλημα είναι σοβαρό με προσευχή, ταπείνωση και υπομονή, όσο εξαρτάται από μας, να προσπαθήσουμε να ξαναφέρουμε την ειρήνη ανάμεσά μας, έστω και με θυσίες εκ μέρους μας. Ο λόγος του Κυρίου και η πείρα αποδεικνύει ότι οι θυσίες χάριν της ειρήνευσης ελκύουν πολλές ευλογίες του Θεού. Υπήρξαν αδέρφια που υπέμειναν τις αδικίες του αδελφού τους, χάριν της ειρήνης, και μετά ο Θεός τους αντάμειψε πολλαπλάσια. Γνωρίζουμε περιπτώσεις συζύγων που υπέμειναν για χρόνια την σκληρή και απάνθρωπη συμπεριφορά των συζύγων τους και ο Θεός τους βοήθησε να σώσουν τον γάμο τους, να αλλάξουν τελείως την συμπεριφορά των συζύγων τους και τελικά να ζήσουν μαζί μια μακρά ειρηνική, αρμονική, ευτυχισμένη ζωή.

Και αν ο άλλος δεν δέχεται την προσπάθειά μου για ειρήνευση; Σε αυτή την περίπτωση ο Κύριος μας λέγει: «πάρε μαζί σου ακόμα έναν ή δύο άλλους» (Ματθ.18,16) και συνέχισε την προσπάθεια. Αν και αυτούς δεν τους ακούσει, και ο άνθρωπος αυτός έχει σχέση με την Εκκλησία και με Πνευματικό, παρακάλεσέ τον Ιερέα να μεσολαβήσει, για να βγάλει την έχθρα που έχει εναντίον σου. Δηλαδή να εξαντλήσουμε από την πλευρά μας κάθε μέσον, για να ειρηνεύσουμε με τον άλλον. Αν, παρόλες τις προσπάθειές μας, ο άλλος μας δηλώσει ότι δεν θέλει να έχει καμμία σχέση μαζί μας, το μόνον που μας απομένει είναι η θερμή προσευχή για τη σωτηρία της ψυχής του, και ό,τι άλλο μας φωτίσει ο Θεός. Και αυτό να γίνεται χωρίς ίχνος έχθρας εναντίον του άλλου, αλλά με ειλικρινή αγάπη.

Βέβαια, το σοβαρό αυτό θέμα δεν εξαντλείται στα στενά όρια μιας Ομιλίας. Τα όσα είπαμε σκοπό έχουν να μας δώσουν μια γενική γραμμή στο θέμα της ειρήνης του καθενός μας με τους άλλους. Σε κάθε περίπτωση, να προσπαθούμε να διατηρούμε την ειρήνη μας με τον Θεό, την ειρήνη με τον εαυτό μας και να επιδιώκουμε, όσο εξαρτάται από μας, να έχουμε ειρήνη με τους άλλους ανθρώπους και μάλιστα με τους οικείους μας και τους φίλους μας.

Αν δε, την προσπάθειά μας αυτή για ειρήνευση, την επεκτείνουμε και σε γνωστά μας πρόσωπα, που έχουν μεταξύ τους ταραγμένες σχέσεις, τότε - είπε ο Κύριος- αξιωνόμαστε της ύψιστης τιμής, να ανακηρυχτούμε «Υιοί Θεού» (Ματθ. 5,9).

Αξίζει, λοιπόν, κάθε κόπος, κάθε προσπάθεια, κάθε θυσία για την απόκτηση της ειρήνης στην καρδιά μας και για τις ειρηνικές σχέσεις μας με όλους

τους άλλους, αφού έτσι θα αξιωθούμε να δούμε το Πρόσωπο του Θεού και να χαιρόμαστε αιώνια μαζί Του. Αμήν.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>